TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2024 m. birželio 18 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Laisvės, saugumo ir teisingumo erdvė – Tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendra tvarka – Direktyva 2013/32/ES – 33 straipsnio 2 dalies a punktas – Valstybės narės institucijų negalėjimas atmesti prieglobsčio prašymo kaip nepriimtino, motyvuojant anksčiau kitoje valstybėje narėje suteiktu pabėgėlio statusu – Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 4 straipsnis – Pavojus patirti nežmonišką ar žeminamą elgesį toje valstybėje narėje – Tų institucijų atliekamas šio prieglobsčio prašymo nagrinėjimas, nepaisant toje kitoje valstybėje narėje suteikto pabėgėlio statuso – Direktyva 2011/95/ES – 4 straipsnis – Individualus nagrinėjimas“

Byloje C-753/22

dėl *Bundesverwaltungsgericht* (Federalinis administracinis teismas, Vokietija) 2022 m. rugsėjo 7 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2022 m. gruodžio 12 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

QY

prieš

Bundesrepublik Deutschland

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas K. Lenaerts, pirmininko pavaduotojas L. Bay Larsen, kolegijų pirmininkai A. Arabadjiev, K. Jürimäe (pranešėja), E. Regan, T. von Danwitz, Z. Csehi ir O. Spineanu-Matei, teisėjai M. Ilešič, J.-C. Bonichot, S. Rodin, I. Jarukaitis, A. Kumin, M. L. Arastey Sahún ir M. Gavalec,

generalinė advokatė L. Medina

posėdžio sekretorė K. Hötzel, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2023 m. rugsėjo 26 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– QY, atstovaujamos *Rechtsanwalt* S. Kellmann,

* Proceso kalba: vokiečių.

– Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos J. Möller, A. Hoesch ir R. Kanitz,

– Belgijos vyriausybės, atstovaujamos M. Jacobs, A. Van Baelen ir M. Van Regemorter,

– Čekijos vyriausybės, atstovaujamos A. Edelmannová, M. Smolek ir J. Vláčil,

– Airijos, atstovaujamos *Chief State Solicitor* M. Browne, taip pat A. Joyce ir D. O'Reilly, padedamų BL A. McMahon,

– Graikijos vyriausybės, atstovaujamos G. Karipsiadis ir T. Papadopoulou,

– Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos R. Bénard, O. Duprat-Mazaré, B. Fodda ir J. Illouz,

– Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocato dello Stato* W. Ferrante,

– Liuksemburgo vyriausybės, atstovaujamos A. Germeaux, J. Reckinger ir T. Schell,

– Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos M. K. Bulterman ir H. S. Gijzen,

– Austrijos vyriausybės, atstovaujamos A. Posch, J. Schmoll ir M. Kopetzki,

– Europos Komisijos, atstovaujamos A. Azéma, J. Hottiaux ir H. Leupold,

susipažinęs su 2024 m. sausio 25 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 604/2013, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai (OL L 180, 2013, p. 31), 3 straipsnio 1 dalies antrojo sakinio, 2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/95/ES dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimų (OL L 337, 2011, p. 9) 4 straipsnio 1 dalies antrojo sakinio ir 13 straipsnio, taip pat 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/32/ES dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendros tvarkos (OL L 180, 2013, p. 60) 10 straipsnio 2 ir 3 dalių ir 33 straipsnio 1 dalies ir 2 dalies a punkto išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant Sirijos pilietės QY, įgijusios pabėgėlės statusą Graikijoje, ginčą su *Bundesrepublik Deutschland* (Vokietijos Federacinė Respublika), atstovaujamos *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge* (Federalinė migracijos ir pabėgėlių tarnyba, Vokietija; toliau – Federalinė tarnyba), dėl šios tarnybos sprendimo atmesti QY prašymą pripažinti pabėgėlės statusą.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Reglamentas Nr. 604/2013

3 Reglamento 604/2013 6 konstatuojamojoje dalyje numatyta:

„pirmasis [bendros Europos prieglobsčio sistemos], kuri ilgainiui turėtų padėti suformuoti bendrą procedūrą, o asmenims, kuriems suteikta tarptautinė apsauga, visoje [Europos] Sąjungoje taikyti vienodą statusą, etapas jau užbaigtas. <…>“

4 Šio reglamento 1 straipsnyje reglamento dalykas apibrėžiamas taip:

„Šiuo reglamentu išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą (toliau – atsakinga valstybė narė), nustatymo kriterijai ir mechanizmai.“

5 To paties reglamento 3 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Valstybės narės nagrinėja kiekvieną trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės, bet kurios iš jų teritorijoje, įskaitant pasienį arba tranzito zonas, prašančio tarptautinės apsaugos, prašymą. Prašymą nagrinėja viena valstybė narė, būtent ta, kuri yra atsakinga pagal III skyriuje nustatytus kriterijus.“

Direktyva 2011/95

6 Direktyvos 2011/95 7, 9–13 konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:

„(7) šiuo metu baigtas pirmasis bendros Europos prieglobsčio sistemos kūrimo etapas <…>

<…>

(9) Stokholmo programoje Europos Vadovų Taryba pakartojo įsipareigojimą ne vėliau kaip 2012 m. sukurti bendrą apsaugos ir solidarumo erdvę, grindžiamą bendra prieglobsčio suteikimo procedūra ir asmenų, kuriems suteikta tarptautinė apsauga, vienodu statusu laikantis [SESV] 78 straipsnyje nustatytos tvarkos;

(10) atsižvelgiant į atliktų vertinimų rezultatus, šiuo etapu reikėtų patvirtinti principus, kuriais grindžiama [2004 m. balandžio 29 d. Tarybos] [d]irektyva 2004/83/EB [dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo pabėgėliams ar asmenims, kuriems reikalinga tarptautinė apsauga, jų statuso ir suteikiamos apsaugos turinio būtiniausių standartų (OL L 304, 2004, p. 12; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 7 t., p. 96)], taip pat, taikant aukštesnius reikalavimus, siekti labiau suderinti tarptautinės apsaugos pripažinimo ir pobūdžio taisykles;

(11) turėtų būti mobilizuojami Europos pabėgėlių fondo ir Europos prieglobsčio paramos biuro [(EPPB)] ištekliai, kad būtų tinkamai remiamos valstybių narių pastangos įgyvendinant antrajame bendros Europos prieglobsčio sistemos etape nustatytus reikalavimus, visų pirma – tų valstybių narių pastangos, kurių prieglobsčio sistemos – dėl jų geografinės ar demografinės padėties – patiria specifinę ir neproporcingą naštą;

(12) pagrindinis šios direktyvos tikslas – užtikrinti, kad valstybės narės taikytų bendrus asmenų, kuriems tikrai reikia tarptautinės apsaugos, identifikavimo kriterijus, ir užtikrinti, kad tiems asmenims visose valstybėse narėse būtų suteiktos būtiniausios lengvatos;

(13) pabėgėlio ir papildomos apsaugos statuso pripažinimo ir pobūdžio taisyklių suderinimas turėtų padėti apriboti antrinį tarptautinės apsaugos prašytojų judėjimą tarp valstybių narių, kai tokį judėjimą lemia tik teisinių sistemų skirtumai.“

7 Direktyvos 2011/95 tikslas jos 1 straipsnyje apibrėžiamas taip:

„Šios direktyvos tikslas – nustatyti trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimus.“

8 Šios direktyvos 3 straipsnyje „Palankesni reikalavimai“ numatyta:

„Valstybės narės gali nustatyti arba palikti galioti palankesnius reikalavimus, skirtus nustatyti, kuris asmuo gali būti priskiriamas prie pabėgėlio ar papildomą apsaugą galinčio gauti asmens, ir tarptautinės apsaugos pobūdį, jei tie reikalavimai yra suderinami su šia direktyva.“

9 Minėtos direktyvos II skyriuje „Tarptautinės apsaugos prašymų vertinimas“ apima šios direktyvos 4–8 straipsnius. Tos pačios direktyvos 4 straipsnyje „Faktų ir aplinkybių vertinimas“ nustatyta:

„1. Valstybės narės gali laikyti, kad prašytojas privalo kuo greičiau pateikti visą informaciją tarptautinės apsaugos prašymui pagrįsti. Valstybės narės pareiga – bendradarbiaujant su prašytoju įvertinti atitinkamą su prašymu susijusią informaciją.

<…>

3. Tarptautinės apsaugos prašymas vertinamas išnagrinėjus kiekvieną atvejį individualiai ir atsižvelgiant į:

a) visus vertintinus faktus, susijusius su kilmės šalimi sprendimo priėmimo dėl prašymo metu, įskaitant kilmės šalies įstatymus ir kitus teisės aktus bei jų taikymo būdą;

b) atitinkamus prašytojo pateiktus pareiškimus ir dokumentus, įskaitant informaciją apie tai, ar prašytojas patyrė ar gali patirti persekiojimą arba didelę žalą;

c) prašytojo individualią padėtį ir asmenines aplinkybes, įskaitant tokius veiksnius kaip antai biografijos faktai, lytis ir amžius, kad pagal prašytojo asmenines aplinkybes būtų įvertinta, ar prieš jį vykdyti ar galimai vykdyti veiksmai galėtų būti laikomi persekiojimu arba didele žala;

d) tai, ar prašytojo veikla išvykus iš kilmės šalies buvo nukreipta vieninteliam arba pagrindiniam tikslui pasiekti – sudaryti reikiamas sąlygas prašyti tarptautinės apsaugos, kad būtų įvertinta, ar dėl tos veiklos į tą šalį grąžintas prašytojas būtų persekiojamas arba, ar jam grėstų didelė žala;

e) tai, ar galima pagrįstai tikėtis, kad prašytojas galėtų naudotis kitos šalies, kurioje jis galėtų gauti pilietybę, apsauga.

<…>“

10 Direktyvos 2011/95 III skyriuje „Reikalavimai, taikomi priskyrimui prie pabėgėlių“ yra šios direktyvos 9–12 straipsniai. Šio direktyvos 11 ir 12 straipsniuose atitinkamai apibrėžti atvejai, kai trečiosios šalies pilietis arba asmuo be pilietybės nustoja būti pabėgėlis, ir atvejai, kai trečiosios šalies piliečiui arba asmeniui be pilietybės pabėgėlio statusas nesuteikiamas.

11 Minėtos direktyvos 13 ir 14 straipsniai yra jos IV skyriuje „Pabėgėlio statusas“.

12 Tos pačios direktyvos 13 straipsnyje nurodyta:

„Valstybės narės suteikia pabėgėlio statusą trečiosios šalies piliečiui arba asmeniui be pilietybės, kuris priskiriamas prie pabėgėlių pagal II ir III skyrius.“

13 Direktyvos 2011/95 14 straipsnyje „Pabėgėlio statuso panaikinimas, galiojimo nutraukimas ar atsisakymas pratęsti jo galiojimą“ numatyta:

„1 Jei tarptautinės apsaugos prašymas pateiktas po [Direktyvos 2004/83] įsigaliojimo, valstybės narės panaikina, nutraukia ar atsisako pratęsti trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės pabėgėlio statusą, kurį suteikė [v]yriausybinė, administracinė, teisminė arba pusiau teisminė institucija, jei jis nustoja būti pabėgėliu pagal 11 straipsnį.

2. Nedarydama poveikio pabėgėlio pareigoms pagal 4 straipsnio 1 dalį atskleisti visus susijusius faktus ir pateikti visus jo turimus susijusius dokumentus, pabėgėlio statusą suteikusi valstybė narė, išnagrinėjusi kiekvieną atvejį individualiai, turi įrodyti, kad atitinkamas asmuo nustojo būti arba niekuomet nebuvo pabėgėliu pagal šio straipsnio 1 dalį.

3. Valstybės narės panaikina trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės pabėgėlio statusą arba nutraukia ar atsisako pratęsti jo galiojimą, jei po to, kai jam buvo suteiktas pabėgėlio statusas, atitinkama valstybė narė nustatė, kad:

a) jam neturėjo būti suteiktas arba nesuteikiamas pabėgėlio statusas pagal 12 straipsnį;

<…>“

14 Šios Direktyvos 2011/95 VII skyriuje „Tarptautinės apsaugos pobūdis“ apima jos 20–35 straipsnius. Minėtos direktyvos 29 straipsnio „Socialinis aprūpinimas“ 1 dalyje nustatyta:

„Valstybės narės užtikrina, kad tarptautinės apsaugos gavėjai tokią apsaugą suteikusioje valstybėje narėje gautų būtiną socialinę paramą, kokia suteikiama tos valstybės narės piliečiams.“

15 Minėtos direktyvos 36 straipsnio antroje pastraipoje numatyta:

„Bendradarbiaudamos su Komisija valstybės narės imasi visų priemonių, būtinų tiesioginiam bendradarbiavimui užmegzti ir kompetentingų institucijų keitimuisi informacija užtikrinti.“

Direktyva 2013/32

16 Direktyvos 2013/32 4, 12, 13 ir 43 konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:

„(4) Tamperės išvadose numatyta, kad į bendrą Europos prieglobsčio sistemą artimiausiu metu turėtų būti įtraukti bendri reikalavimai dėl sąžiningos ir veiksmingos prieglobsčio suteikimo tvarkos valstybėse narėse, o ilgainiui ir Sąjungos taisyklės, pagal kurias būtų sukurta bendra prieglobsčio suteikimo tvarka Sąjungoje;

<…>

(12) pagrindinis šios direktyvos tikslas – nustatyti papildomus tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo tvarkos valstybėse narėse reikalavimus, siekiant Sąjungoje sukurti bendrą prieglobsčio suteikimo tvarką;

(13) tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo tvarką reglamentuojančių taisyklių suderinimas turėtų padėti apriboti tarptautinės apsaugos prašytojų pakartotinį judėjimą tarp valstybių narių tais atvejais, kai tokį judėjimą lemia teisinių sistemų skirtumai, ir sukurti lygiavertes Direktyvos [2011/95] taikymo sąlygas valstybėse narėse;

<…>

(43) valstybės narės turėtų iš esmės išnagrinėti visus prašymus, t. y. įvertinti, ar konkretus prašytojas priskirtinas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą [2011/95], išskyrus atvejus, kai šioje direktyvoje numatyta kitaip, visų pirma, kai galima pagrįstai manyti, kad prašymus išnagrinėtų ar pakankamą apsaugą suteiktų kita šalis. Visų pirma, valstybės narės neturėtų būti įpareigotos vertinti tarptautinės apsaugos prašymo esmės, kai pirmoji prieglobsčio šalis suteikia prašytojui pabėgėlio statusą ar kitą pakankamą apsaugą ir prašytojas bus pakartotinai priimtas į tą šalį.“

17 Direktyvos 2013/32 1 straipsnyje taip apibrėžiamas jos tikslas:

„Šios direktyvos tikslas – nustatyti pagal Direktyvą [2011/95] bendrą tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo tvarką.“

18 Minėtos direktyvos 5 straipsnyje „Palankesnės nuostatos“ numatyta:

„Valstybės narės gali nustatyti arba toliau taikyti palankesnius tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo tvarkos reikalavimus, jeigu tie reikalavimai neprieštarauja šiai direktyvai.“

19 Tos pačios direktyvos 10 straipsnio 2 ir 3 dalyje nustatyta:

„2. Nagrinėdama tarptautinės apsaugos prašymus sprendžiančioji institucija visų pirma nustato, ar prašytojai priskirtini prie pabėgėlių, ir, jeigu ne – nustato, ar jie gali gauti papildomą apsaugą.

3. Valstybės narės užtikrina, kad sprendžiančiosios institucijos sprendimai dėl tarptautinės apsaugos prašymų būtų priimami po tinkamo nagrinėjimo. Tuo tikslu valstybės narės užtikrina, kad:

a) prašymai būtų nagrinėjami ir sprendimai priimami individualiai, objektyviai ir nešališkai;

b) būtų gaunama tiksli naujausia informacija iš įvairių šaltinių, pavyzdžiui, iš EPPB ir [Jungtinių Tautų vyriausiojo pabėgėlių reikalų komisaro (JTVPK)] ir atitinkamų tarptautinių žmogaus teisių organizacijų, apie bendrą vyraujančią padėtį prašytojų kilmės šalyse ir, jei būtina, šalyse, kurias jie kirto tranzitu, ir kad tokia informacija būtų prieinama už prašymų nagrinėjimą ir sprendimų priėmimą atsakingiems darbuotojams;

c) prašymus nagrinėjantys ir sprendimus priimantys darbuotojai žinotų apie atitinkamus reikalavimus, taikytinus prieglobsčio ir pabėgėlių teisės srityje;

d) prašymus nagrinėjantiems ir sprendimus priimantiems darbuotojams suteikiama galimybė, kai tai būtina, tartis su ekspertais konkrečių sričių, kaip antai medicinos, kultūros, religijos, su vaikais susijusiais ar lyčių, klausimais.“

20 Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 1 dalyje ir 2 dalies e punkte nurodyta:

„1. Be bylų, kuriose prašymas nenagrinėjamas pagal Reglamentą <…> Nr. 604/2013, valstybės narės neprivalo nagrinėti, ar prašytojas priskirtinas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą [2011/95], kai vadovaujantis šiuo straipsniu prašymas laikomas nepriimtinu.

2. Valstybės narės gali laikyti tarptautinės apsaugos prašymą nepriimtinu, tik jeigu:

a) tarptautinę apsaugą suteikė kita valstybė narė <…>“

21 Šios direktyvos 44 ir 45 straipsniuose nustatyta tarptautinės apsaugos panaikinimo tvarka.

22 Minėtos direktyvos 49 straipsnio antroje pastraipoje numatyta:

„Bendradarbiaudamos su Komisija valstybės narės imasi visų priemonių, būtinų tiesioginiam bendradarbiavimui užmegzti ir kompetentingų institucijų keitimuisi informacija užtikrinti.“

Vokietijos teisė

23 2008 m. rugsėjo 2 d. paskelbtos redakcijos (*BGBl.* 2008 I p. 1798), su paskutiniais pakeitimais, padarytais 2021 m. liepos 9 d. *Gesetz zur Weiterentwicklung des Ausländerzentralregisters* (Įstatymas dėl centrinio užsieniečių registro plėtros (*BGBl.* 2021 I, p. 2467) 9 straipsniu, 1992 m. birželio 26 d. *Asylgesetz* (Prieglobsčio įstatymas) (BGBl. 1992 I, p. 1126) (toliau – *AsylG*) 1 straipsnio 1 dalies 2 punkte nurodyta:

„1. Šis įstatymas taikomas užsieniečiams, kurie prašo: <…>

<…>

2) tarptautinės apsaugos pagal Direktyvą [2011/95].“

24 *AsylG* 29 straipsnio „Nepriimtini prašymai“ 1 dalies 2 punkte numatyta:

„Prieglobsčio prašymas yra nepriimtinas, kai <…>

2. kita Europos Sąjungos valstybė narė jau suteikė užsieniečiui 1 straipsnio 1 dalies 2 punkte nurodytą tarptautinę apsaugą <…>“

25 2008 m. vasario 25 d. paskelbtos redakcijos (*BGBl.* 2008 I, p. 162), su paskutiniais pakeitimais, padarytais 2022 m. gegužės 23 d. *Gesetz zur Regelung eines Sofortzuschlages und einer Einmalzahlung in den sozialen Mindestsicherungssystemen sowie zur Änderung des Finanzausgleichsgesetzes und weiterer Gesetze* (Įstatymas, reglamentuojantis tiesioginį priedą ir vienkartinę išmoką minimalios socialinės apsaugos sistemose ir iš dalies keičiantis Finansinio išlyginimo įstatymą bei kitus įstatymus) (*BGBl.* 2022 I, p. 760) 4a straipsniu, 2004 m. liepos 30 d. *Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebie*t (*Aufenthaltsgesetz – AufenthG*) (Įstatymas dėl užsieniečių gyvenimo, profesinės veiklos ir integracijos federalinėje teritorijoje) (*BGBl.* 2004 I, p. 1950) 60 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Pagal 1951 m. liepos 28 d. Ženevoje pasirašytą Konvenciją dėl pabėgėlių statuso [*Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys*, 189 t., p. 150, 1954 m., Nr. 2545 (1954), įsigaliojusią 1954 m. balandžio 22 d.] (*BGBl.* 1953 II, p. 559), užsienietis negali būti palydėtas iki valstybės, kurioje jo gyvybei ar laisvei grėstų pavojus dėl jo rasės, religijos, pilietybės, priklausymo tam tikrai socialinei grupei ar dėl politinių pažiūrų, sienos. Tai taikoma ir prieglobsčio teisės gavėjams ir užsieniečiams, kurie arba buvo pripažinti pabėgėliais aktu, kurio negalima apskųsti, arba dėl kitos priežasties turi užsienio pabėgėlių statusą federalinėje teritorijoje, arba buvo pripažinti užsienio pabėgėliais už federalinės teritorijos ribų pagal Konvenciją dėl pabėgėlių statuso. Jei užsienietis remiasi šioje dalyje nurodytu draudimu palydėti iki sienos, Federalinė tarnyba, išskyrus antrajame sakinyje numatytus atvejus, vykstant prieglobsčio procedūrai nustato, ar tenkinamos pirmajame sakinyje numatytos sąlygos ir ar užsienietis turėtų būti pripažintas pabėgėliu. Federalinės tarnybos sprendimą galima apskųsti tik pagal *AsylG* nuostatas.“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

26 Sirijos pilietei QY 2018 m. Graikijoje buvo suteiktas pabėgėlio statusas.

27 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nenurodė datos, kada QY pateikė prašymą suteikti tarptautinę apsaugą Vokietijoje.

28 Galutiniame sprendime, kuris paminėtas prašyme priimti prejudicinį sprendimą, tačiau jo data nenurodyta, *Verwaltungsgericht* (Administracinis teismas, Vokietija) nusprendė, kad Graikijoje QY kils didelis pavojus patirti nežmonišką ar žeminamą elgesį, kaip tai suprantama pagal Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 4 straipsnį, todėl ji negali į ją grįžti.

29 2019 m. spalio 1 d. sprendimu Federalinė tarnyba atmetė QY prašymą suteikti pabėgėlio statusą, tačiau suteikė jai papildomą apsaugą.

30 QY apskundė šį sprendimą *Verwaltungsgericht* (Administracinis teismas); jis šį skundą atmetė. Šio teismo nuomone, prašymas suteikti pabėgėlio statusą buvo nepagrįstas, nes QY negresia būti persekiojamai Sirijoje.

31 Tuomet QY pateikė tiesioginį kasacinį skundą, kurį *Verwaltungsgericht* (Administracinis teismas) leido pateikti *Bundesverwaltungsgericht* (Federalinis administracinis teismas, Vokietija), prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui. Grįsdama šį kasacinį skundą ji tvirtina, kad Federalinė tarnyba buvo saistoma Graikijos valdžios institucijų pabėgėlio statuso pripažinimo.

32 Šis teismas nurodo, kad *Verwaltungsgericht* (Administracinis teismas) turėjo iš esmės išnagrinėti QY tarptautinės apsaugos prašymą. Šis prašymas negalėjo būti pripažintas nepriimtinu dėl to, kad prieš tai Graikijoje QY buvo suteiktas šis statusas, nes jai šioje valstybėje narėje gresia didelis pavojus patirti nežmonišką ar žeminamą elgesį, kaip tai suprantama pagal Chartijos 4 straipsnį.

33 Iš esmės nustatyta, kad QY neatitinka pabėgėlio statuso pripažinimo sąlygų. Be to, remiantis Įstatymo dėl užsieniečių gyvenimo, profesinės veiklos ir integracijos federalinėje teritorijoje (su pakeitimais) 60 straipsnio 1 dalies antru sakiniu, vienintelė Graikijos institucijų sprendimo suteikti pabėgėlio statusą teisinė pasekmė – draudimas palydėti šį pabėgėlį iki trečiosios valstybės, iš kurios jis bėgo, sienos. Tačiau pagal Vokietijos teisę toks sprendimas nesukuria jokios teisės į pabėgėlio statuso pripažinimą iš naujo. Be to, pagal Vokietijos teisę šis sprendimas suteikti pabėgėlio statusą nesukelia jokių privalomų pasekmių, dėl kurių Vokietijos valdžios institucijos, išimties tvarka privalančios iš naujo vykdyti prieglobsčio procedūrą, būtų įpareigotos pripažinti šį statusą suinteresuotajam asmeniui per šią procedūrą.

34 Šiomis aplinkybėmis, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo manymu, reikia nustatyti, ar pagal Sąjungos teisę draudžiama Federalinei tarnybai savarankiškai iš naujo išnagrinėti tarptautinės apsaugos prašymą ir ar pagal Sąjungos teisę reikalaujama, kad kitoje valstybėje narėje priimtas sprendimas dėl pabėgėlio statuso suteikimo būtų privalomas šiai tarnybai.

35 Šiuo klausimu, pirma, šis teismas mano, kad Sąjungos pirminė teisė, visų pirma SESV 78 straipsnis, negali pateisinti tokio poveikio. Iš Sąjungos pirminės teisės neišplaukia jokio sprendimų suteikti pabėgėlio statusą abipusio pripažinimo principo. Todėl, kadangi šiuo metu nėra vienodo tarptautinės apsaugos statuso, tokios apsaugos prašymo materialines sąlygas nagrinėja valstybė narė, kuriai pateiktas šis prašymas.

36 Šio teismo teigimu, abipusio pasitikėjimo principu taip pat negalima pateisinti abipusio tokių sprendimų pripažinimo. Be to, nagrinėjamu atveju šis pasitikėjimas buvo prarastas dėl didelio pavojaus, kad suinteresuotasis asmuo tarptautinę apsaugą suteikusioje valstybėje narėje gali patirti nežmonišką ar žeminamą elgesį, kaip tai suprantama pagal Chartijos 4 straipsnį.

37 Antra, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad jokioje Sąjungos antrinės teisės normoje aiškiai nenumatyta, kad valstybės narės pabėgėlio statuso pripažinimas turi privalomą poveikį prieglobsčio procedūrai kitoje valstybėje narėje.

38 Atsižvelgiant į tai, šiam teismas kyla abejonių, ar Reglamento Nr. 604/2013 3 straipsnio 1 dalies antrame sakinyje nurodytas tarptautinės apsaugos prašymo vieno nagrinėjimo principas, arba Direktyvos 2011/95 4 straipsnio 1 dalies antro sakinio ir 13 straipsnio nuostatos, galėtų reikšti, kad vienos valstybės narės suteiktas pabėgėlio statusas turėtų būti pripažintas visose kitose valstybėse narėse be nagrinėjimo iš naujo.

39 Tokiomis aplinkybėmis minėtam teismui kyla klausimas, kokių teisinių pasekmių atsiranda tuo atveju, kai, nebelikus galimybės kitai valstybei narei, gavusiai naują tarptautinės apsaugos prašymą, atmesti jį kaip nepriimtiną pagal Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies a punktą, kyla didelis Chartijos 4 straipsnio pažeidimo pavojus tarptautinę apsaugą suteikusioje valstybėje narėje. Jo teigimu, prašytojas toje kitoje valstybėje narėje turėtų būti laikomas kaip „pirmą kartą pateikęs prašymą“, ir ši valstybė turėtų iš naujo jį išnagrinėti; ir jai neturėtų būti privalomi anksčiau pirmoje valstybėje narėje priimto sprendimo suteikti pabėgėlio statusą motyvai.

40 Vis dėlto tas pats teismas pažymi, kad dėl tokio požiūrio gali būti apeitos Direktyvos 2011/95 11, 12 ir 14 straipsniuose numatytos specialios taisyklės dėl pabėgėlio statuso netekimo, nesuteikimo ar panaikinimo. Atsižvelgdamas į tai, jis pabrėžia, kad nagrinėjamu atveju nekyla rizikos, kad pablogės suinteresuotojo asmens teisinė padėtis: Sirijos pilietė negali būti palydėta iki kilmės šalies sienos, nes Federalinė tarnyba jai yra suteikusi papildomą apsaugą.

41 Trečia, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, kaip reikia suprasti 2019 m. lapkričio 13 d. Nutarties *Hamed ir Omar* (C-540/17 ir C-541/17, EU:C:2019:964) 42 punktą. Iš tiesų nuoroda į „naują“ prieglobsčio procedūrą galėtų reikšti, kad reikia atlikti naują nagrinėjimą, o su pabėgėlio statusu susijusių teisių paminėjimas – kitos valstybės narės jau suteikto statuso pripažinimą.

42 Tokiomis aplinkybėmis *Bundesverwaltungsgericht* (Federalinis administracinis teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokį prejudicinį klausimą:

„Ar tokiu atveju, kai valstybė narė pagal [Direktyvos 2013/32] 33 straipsnio 2 dalies a punktą suteikiama teise laikyti tarptautinės apsaugos prašymą nepriimtinu, kai pabėgėlio statusas prašytojui buvo suteiktas kitoje valstybėje narėje, negali pasinaudoti dėl to, kad dėl gyvenimo sąlygų šioje [kitoje] valstybėje narėje prašytojui kiltų didelis pavojus patirti nežmonišką ar žeminamą elgesį, kaip tai suprantama pagal Chartijos 4 straipsnį, [Reglamento Nr. 604/2013] 3 straipsnio 1 dalies antras sakinys, [Direktyvos 2011/95] 4 straipsnio 1 dalies antras sakinys ir 13 straipsnis ir [Direktyvos 2013/32] 10 straipsnio 2 ir 3 dalys, 33 straipsnio 1 dalis ir 2 dalies a punktas turi būti aiškinami taip, kad dėl aplinkybės, jog pabėgėlio statusas prašytojui jau buvo suteiktas, [pirmajai] valstybei narei užkertamas kelias savarankiškai išnagrinėti jai pateiktą tarptautinės apsaugos prašymą ir ji įpareigojama pabėgėlio statusą prašytojui suteikti neišnagrinėjusi materialinių šios apsaugos sąlygų?“

Dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priimtinumo

43 Airija teigia, kad prašymas priimti prejudicinį sprendimą nepriimtinas, nes pateiktas išaiškinimas susijęs su vadinamosios *acte clair* teorijos taikymu. Airija nurodo, kad šiuo metu galiojančioje Sąjungos teisėje nėra jokios nuostatos, pagal kurią valstybės narės galėtų abipusiškai pripažinti kitos valstybės narės priimtus sprendimus suteikti tarptautinę apsaugą.

44 Remiantis suformuota jurisprudencija, nacionalinio teismo pateiktiems klausimams dėl Sąjungos teisės aiškinimo, atsižvelgiant į jo paties nurodytus teisinius pagrindus ir faktines aplinkybes, kurių tikslumo Teisingumo Teismas neprivalo tikrinti, taikoma svarbos prezumpcija. Teisingumo Teismas gali atsisakyti priimti sprendimą dėl nacionalinio teismo pateikto prašymo, tik jeigu akivaizdu, kad prašomas Sąjungos teisės išaiškinimas visiškai nesusijęs su pagrindinėje byloje nagrinėjamo ginčo aplinkybėmis ar dalyku, jeigu problema hipotetinė arba Teisingumo Teismas neturi informacijos apie faktines ir teisines aplinkybes, būtinos tam, kad naudingai atsakytų į jam pateiktus klausimus (2022 m. lapkričio 8 d. Sprendimo *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Teismo iniciatyva atliekama sulaikymo patikra)*, C-704/20 ir C-39/21, EU:C:2022:858, 61 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

45 Nagrinėjamu atveju iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą aiškiai matyti, kad pateiktas klausimas iš tiesų yra susijęs su pagrindinei bylai reikšmingų Sąjungos teisės normų išaiškinimu. Airijos nurodyta aplinkybė, kad prašomas išaiškinimas yra aiškus, susijusi su atsakymu į šį klausimą iš esmės ir, darant prielaidą, kad ji įrodyta, negali pateisinti šio klausimo svarbos prezumpcijos paneigimo.

46 Bet kuriuo atveju nacionaliniam teismui visiškai nedraudžiama pateikti Teisingumo Teismui prejudicinio klausimo, atsakymas į kurį nekelia jokių pagrįstų abejonių. Taigi, net darant prielaidą, kad taip yra, prašymas priimti prejudicinį sprendimą, kuriame pateiktas toks klausimas, netampa nepriimtinas (šiuo klausimu žr. 2023 m. kovo 9 d. Sprendimo *Vapo Atlantic*, C-604/21, EU:C:2023:175, 33 punktą).

47 Taigi prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra priimtinas.

Dėl prejudicinio klausimo

48 Savo vieninteliu klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Reglamento Nr. 604/2013 3 straipsnio 1 dalis,
Direktyvos 2011/95 4 straipsnio 1 dalis ir 13 straipsnis, taip pat Direktyvos 2013/32 10 straipsnio 2 ir 3 dalys, 33 straipsnio 1 dalis ir 2 dalies a punktas turi būti aiškinami taip, kad tuo atveju, kai kompetentinga valstybės narės institucija negali pasinaudoti pastarojoje nuostatoje numatyta galimybe atmesti tarptautinės apsaugos prašytojo, kuriam kita valstybė narė jau suteikė tokią apsaugą, prašymą kaip nepriimtiną dėl didelio pavojaus, kad šis prašytojas toje kitoje valstybėje narėje patirs nežmonišką ar žeminamą elgesį, kaip tai suprantama pagal Chartijos 4 straipsnį, ši institucija privalo suteikti minėtam prašytojui pabėgėlio statusą vien dėl to, kad tą statusą jam jau yra pripažinusi minėta kita valstybė narė, ar vis dėlto ji gali iš naujo savarankiškai iš esmės išnagrinėti šį prašymą.

49 Šiuo klausimu primintina, kad pagal Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 1 dalį, be bylų, kuriose prašymas nenagrinėjamas pagal Reglamentą Nr. 604/2013, valstybės narės neprivalo nagrinėti, ar prašytojas priskirtinas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą 2011/95, kai vadovaujantis šiuo straipsniu prašymas laikomas nepriimtinu.
Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalyje pateikiamas išsamus atvejų, kai valstybės narės gali laikyti tarptautinės apsaugos prašymą nepriimtinu, sąrašas (2019 m. kovo 19 d. Sprendimo *Ibrahim ir kt.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 ir C-438/17, EU:C:2019:219, 76 punktas ir 2022 m. vasario 22 d. Sprendimo *Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Šeimos vienovė – Jau suteikta apsauga)*, C-483/20, EU:C:2022:103, 23 punktas).

50 Šiuo klausimu Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalimi, kaip matyti iš šios direktyvos 43 konstatuojamosios dalies, siekiama sušvelninti valstybių narių pareigą nagrinėti kiekvieną tarptautinės apsaugos prašymą, apibrėžiant atvejus, kai toks prašymas laikomas nepriimtinu. Atsižvelgiant į šį tikslą, ši nuostata, kaip visuma, įtvirtina šios pareigos išimtį (šiuo klausimu žr. 2022 m. rugpjūčio 1 d. Sprendimo *Bundesrepublik Deutschland (Pabėgėlių vaikas, gimęs ne priimančiojoje valstybėje)*, C-720/20, EU:C:2022:603, 49 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

51 Tarp šių atvejų yra Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies a punkte numatytas atvejis, kai tarptautinę apsaugą jau suteikė kita valstybė narė. Kai esant tokiai situacijai valstybės narės taiko šį nepriimtinumo pagrindą, jos yra atleidžiamos nuo pirmesniame šio sprendimo punkte

nurodytos pareigos (šiuo klausimu žr. 2022 m. vasario 22 d. Sprendimo *Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Šeimos vienovė – Jau suteikta apsauga)*, C-483/20, EU:C:2022:103, 23 ir 24 punktus).

52 Atsižvelgdamas į tai, Teisingumo Teismo jau yra nusprendęs, kad išimties tvarka valstybės narės institucijos negali pasinaudoti pagal Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies a punktą joms suteikta galimybe atmesti prašymą suteikti pabėgėlio statusą kaip nepriimtiną, remdamosi tuo, kad prašytojui jau buvo suteikta tarptautinė apsauga kitoje valstybėje narėje, jeigu jos padarė išvadą, kad dėl nuspėjamų jo, kaip asmens, kuriam suteikta tarptautinė apsauga, gyvenimo sąlygų toje kitoje valstybėje narėje jam kyla didelis pavojus patirti nežmonišką ar žeminamą elgesį, kaip tai suprantama pagal Chartijos 4 straipsnį (šiuo klausimu žr. 2019 m. kovo 19 d. Sprendimo *Ibrahim ir kt.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 ir C-438/17, EU:C:2019:219, 92 punktą; 2019 m. lapkričio 13 d. Nutarties *Hamed ir Omar*, C-540/17 ir C-541/17, EU:C:2019:964, 35 punktą ir 2022 m. vasario 22 d. Sprendimo *Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Šeimos vienovė – Jau suteikta apsauga)*, C-483/20, EU:C:2022:103, 32 ir 34 punktus).

53 Kadangi Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies a punkte numatyta galimybe, atsižvelgiant į šia direktyva nustatytą bendrą prieglobsčio procedūrą, išreiškiamas abipusio pasitikėjimo principas, pagal kurį valstybėms narėms leidžiama ir jos įpareigojamos bendros Europos prieglobsčio sistemos kontekste daryti prielaidą, kad tarptautinės apsaugos prašytojams kiekvienoje valstybėje narėje taikomas vertinimas atitinka Chartijos, visų pirma jos 1 ir 4 straipsnių, kuriuose įtvirtinta viena iš pagrindinių Sąjungos ir jos valstybių narių vertybių, reikalavimus, ši prielaida ir iš jos išplaukiantis naudojimasis minėta galimybe negali būti pateisinami, jei nustatoma, kad iš tikrųjų konkrečioje valstybėje narėje taip nėra (2019 m. kovo 19 d. Sprendimo *Ibrahim ir kt.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 ir C-438/17, EU:C:2019:219, 83–86 punktai ir 2019 m. lapkričio 13 d. Nutarties *Hamed ir Omar*, C-540/17 ir C-541/17, EU:C:2019:964, 41 punktas).

54 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad šio sprendimo 52 punkte nurodyti trūkumai turi pasiekti ypač aukštą reikšmingumo ribą, kuri priklauso nuo visų konkretaus atvejo aplinkybių (šiuo klausimu žr. 2019 m. kovo 19 d. Sprendimo *Ibrahim ir kt.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 ir C-438/17, EU:C:2019:219, 89–91 punktus).

55 Atsižvelgdamas į šią jurisprudenciją, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas kelia klausimą, ar tuo atveju, kai valstybės narės institucija pagal
Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies a punktą negali pripažinti jai pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nepriimtinu, jis gali vertinti šio tarptautinės apsaugos prašymo pagrįstumą ir neprivalo atsižvelgti į tai, kad kita valstybė narė jau suteikė prašytojui tokią apsaugą.

56 Siekiant atsakyti į pateiktą klausimą, pirmiausia svarbu konstatuoti, kad galiojančioje Sąjungos teisėje tarptautinės apsaugos srityje šiuo metu nėra nustatytos aiškios pareigos valstybėms narėms automatiškai pripažinti kitos valstybės narės priimtus sprendimus suteikti pabėgėlio statusą.

57 Šiuo klausimu primintina, kad iš SESV 78 straipsnio 1 dalies matyti, kad bendra Sąjungos prieglobsčio politika siekiama kiekvienam trečiosios šalies piliečiui, kuriam reikia tarptautinės apsaugos, suteikti atitinkamą statusą ir užtikrinti, kad nebūtų pažeistas negrąžinimo principas. Įvairūs bendros Europos prieglobsčio sistemos aspektai išvardyti SESV 78 straipsnio 2 dalies a–g punktuose (šiuo klausimu žr. 2017 m. rugsėjo 6 d. Sprendimo *Slovakija ir Vengrija / Taryba*, C-643/15 ir C-647/15, EU:C:2017:631, 75 punktą).

58 Konkrečiai SESV 78 straipsnio 2 dalies a punkte numatyta, kad Europos Parlamentas ir Europos Sąjungos Taryba patvirtina bendros Europos prieglobsčio sistemos priemones, tarp kurių yra „visoje Sąjungoje galiojantis vienodas prieglobsčio statusas trečiųjų šalių piliečiams“.

59 Nors ši nuostata yra teisinis pagrindas, kuriuo remdamasis Sąjungos teisės aktų leidėjas gali priimti Sąjungos aktus, nustatančius tokį vienodą statusą, vis dėlto, kaip savo išvados 48 punkte iš esmės pažymėjo generalinė advokatė, siekiant konkrečiai įgyvendinti visas teises, susijusias su minėtu statusu, kuris, suteiktas vienos valstybės narės ir pripažintas visų kitų, galiotų visoje Sąjungoje, būtina, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas tam imtųsi veiksmų.

60 Šiuo klausimu iš remiantis SESV 78 straipsnio 2 dalimi priimtų aktų konstatuojamųjų dalių, visų pirma Reglamento Nr. 604/2013 6 konstatuojamosios dalies,
Direktyvos 2011/95 7 ir 9–11 konstatuojamųjų dalių ir
Direktyvos 2013/32 4 ir 12 konstatuojamųjų dalių matyti, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas siekia laipsniškai nuosekliais etapais sukurti bendrą Europos prieglobsčio sistemą, kuri galiausiai turėtų įtvirtinti bendrą procedūrą ir visoje Sąjungoje galiojantį vienodą pabėgėlio statusą.

61 Taigi, Direktyva 2011/95, priimta remiantis SESV 78 straipsnio 2 dalies a ir b punktais, siekiama, kaip matyti iš jos 1 straipsnio, siejamo su jos 12 konstatuojamąja dalimi, pirmiausia užtikrinti, kad visos valstybės narės taikytų bendrus asmenų, kuriems tikrai reikia tarptautinės apsaugos, nustatymo kriterijus (šiuo klausimu žr. 2018 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *Ahmed*, C-369/17, EU:C:2018:713, 37 punktą).

62 Kalbant konkrečiai apie prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nurodytas šios direktyvos nuostatas, pažymėtina, kad jos 4 straipsnyje nustatyti tokie bendri kriterijai, susiję su faktų ir aplinkybių vertinimu nagrinėjant tarptautinės apsaugos prašymą, o jo pirmos pastraipos antrame sakinyje patikslinta, kad valstybė narė, bendradarbiaudama su prašytoju, turi įvertinti su prašymu susijusią informaciją. Pagal minėtos direktyvos 13 straipsnį valstybės narės privalo suteikti pabėgėlio statusą trečiosios šalies piliečiui arba asmeniui be pilietybės, kuris laikomas pabėgėliu pagal šios direktyvos II ir III skyrius.

63 Vis dėlto nei pagal šias nuostatas, nei pagal kurią nors kitą Direktyvos 2011/95 nuostatą nereikalaujama, kad valstybės narės automatiškai pripažintų kitos valstybės narės priimtus sprendimus suteikti pabėgėlio statusą. Priešingai, pagal kai kurias šios direktyvos nuostatas, kaip antai jos 29 straipsnio 1 dalį, susijusią su socialine parama, tam tikras iš pabėgėlio statuso išplaukiančias teises turi užtikrinti tik šį statusą suteikusi valstybė narė.

64 Be to, Direktyvos 2013/32, priimtos remiantis SESV 78 straipsnio 2 dalies d punktu, 1 straipsnyje nurodyta, kad jos „tikslas – nustatyti pagal Direktyvą [2011/95] bendrą tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo tvarką“.

65 Direktyvos 2013/32 10 straipsnyje, kuriuo remiasi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, numatyti tokios apsaugos prašymų nagrinėjimo reikalavimai, o jo 2 dalyje įpareigojama, kad sprendžiančioji institucija visų pirma nustatytų, ar prašytojas priskirtinas prie pabėgėlių, ir, jeigu ne, – ar jis gali gauti papildomą apsaugą. Pagal šio 10 straipsnio 3 dalį sprendžiančiosios institucijos sprendimai dėl tarptautinės apsaugos prašymų turi būti priimami po tinkamo nagrinėjimo ir turi atitikti šioje nuostatoje išvardytus reikalavimus. Tačiau nei pagal Direktyvos 2013/32 10 straipsnį, nei pagal 33 straipsnio 1 dalį ir 2 dalies a punktą, kurių turinys primintas šio sprendimo 49–51 punktuose, minėta institucija neįpareigojama automatiškai pripažinti kitos valstybės narės priimtus sprendimus suteikti pabėgėlio statusą.

66 Galiausiai Reglamento Nr. 604/2013, kuris priimtas remiantis SESV 78 straipsnio 2 dalies e punktu, 1 straipsnyje nurodyta, kad šio reglamento dalykas – išdėstyti valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijus ir mechanizmus.

67 Nors pagal šio reglamento 3 straipsnio 1 dalį trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės bet kurios valstybės narės teritorijoje pateiktą prieglobsčio prašymą iš principo nagrinėja viena valstybė narė, kuri pagal šio reglamento III skyriuje nustatytus kriterijus laikoma atsakinga (2017 m. vasario 16 d. Sprendimo *C. K. ir kt.*, C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, 56 punktas), vis dėlto, nesant jokios nuostatos šiuo klausimu, tai nereiškia, kad taip nustatytos valstybės narės priimtą sprendimą turi automatiškai pripažinti kitos valstybės narės.

68 Iš šio sprendimo 57–67 punktuose išdėstytų motyvų matyti, kad, atsižvelgiant į šiuo metu galiojančią bendrą Europos prieglobsčio sistemą, Sąjungos teisės aktų leidėjas dar nėra visiškai įgyvendinęs tikslo, kurio siekiama pagal SESV 78 straipsnio 2 dalies a punktą, t. y. visoje Sąjungoje galiojančio vienodo prieglobsčio statuso trečiųjų šalių piliečiams. Konkrečiai kalbant, šiame etape Sąjungos teisės aktų leidėjas nenustatė principo, pagal kurį valstybės narės privalo automatiškai pripažinti kitos valstybės narės priimtus sprendimus suteikti pabėgėlio statusą, ir nepatikslino šio principo įgyvendinimo tvarkos.

69 Nors pagal šiuo metu galiojančią Sąjungos teisę valstybės narės gali susieti visų teisių, susijusių su pabėgėlio statusu jų teritorijoje, pripažinimą su sąlyga, kad jų kompetentingos institucijos priims naują sprendimą dėl šio statuso suteikimo, jos gali numatyti, kad tokie kitos valstybės narės priimti sprendimai automatiškai pripažįstami kaip palankesnė nuostata, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2011/95 3 straipsnį ir Direktyvos 2013/32 5 straipsnį. Neginčijama, kad Vokietijos Federacinė Respublika nepasinaudojo šia galimybe.

70 Tokiomis aplinkybėmis, antra, reikia nustatyti, kokia yra valstybės narės kompetentingos institucijos atliekamo tarptautinės apsaugos prašymo, kurį pateikė prašytojas, turintis kitos valstybės narės suteiktą pabėgėlio statusą, nagrinėjimo apimtis.

71 Šiuo klausimu primintina, kad, kaip nurodyta šio sprendimo 62 punkte, pagal Direktyvos 2011/95 13 straipsnį valstybės narės suteikia pabėgėlio statusą trečiosios šalies piliečiui arba asmeniui be pilietybės, kuris priskiriamas prie pabėgėlių pagal šios direktyvos II ir III skyrius, ir šiuo klausimu neturi diskrecijos (šiuo klausimu žr. 2015 m. birželio 24 d. Sprendimo *T.*, C-373/13, EU:C:2015:413, 63 punktą; 2019 m. gegužės 14 d. Sprendimo *M ir kt. (Pabėgėlio statuso panaikinimas)*, C-391/16, C-77/17 ir C-78/17, EU:C:2019:403, 89 punktą ir 2024 m. sausio 16 d. Sprendimo *Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Moterys, nukentėjusios nuo smurto šeimoje)*, C-621/21, EU:C:2024:47, 72 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Vis dėlto, išskyrus Direktyvos 2011/95 3 straipsnyje numatytą galimybę taikyti palankesnes nacionalines nuostatas, joje nenumatyta suteikti pabėgėlio statuso trečiųjų šalių piliečiams ar asmenims be pilietybės, kurie neatitinka šių sąlygų (šiuo klausimu žr. 2018 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *Ahmed*, C-369/17, EU:C:2018:713, 48 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją ir 2021 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *Bundesrepublik Deutschland (Šeimos vienovės išsaugojimas)*, C-91/20, EU:C:2021:898, 39 ir 40 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją).

72 Siekdamos nustatyti, ar minėtos sąlygos įvykdytos, valstybės narės pagal Direktyvos 2011/95 4 straipsnio 3 dalį turi individualiai įvertinti kiekvieną tarptautinės apsaugos prašymą, atsižvelgdamos, be kita ko, į visus vertintinus faktus, susijusius su kilmės šalimi sprendimo priėmimo dėl prašymo metu, atitinkamus prašytojo pateiktus pareiškimus ir

dokumentus ir prašytojo individualią padėtį ir asmenines aplinkybes (šiuo klausimu žr. 2018 m. sausio 25 d. Sprendimo *F*, C-473/16, EU:C:2018:36, 41 punktą ir 2019 m. kovo 19 d. Sprendimo *Ibrahim ir kt.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 ir C-438/17, EU:C:2019:219, 98 punktą).

73 Be to, iš Direktyvos 2013/32 10 straipsnio 3 dalies iš esmės matyti, kad tarptautinės apsaugos prašymai turi būti nagrinėjami individualiai, objektyviai ir nešališkai, atsižvelgiant į tikslią naujausią informaciją.

74 Taigi, jeigu pagal šio sprendimo 52 punkte primintą jurisprudenciją kompetentinga valstybės narės institucija negali pagal Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies a punktą pripažinti jai pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nepriimtinu, ši institucija turi individualiai, išsamiai ir atsižvelgdama į naujausią informaciją išnagrinėti pabėgėlio statuso suteikimo sąlygas.

75 Jeigu prašytojas atitinka pabėgėlio statuso sąlygas pagal Direktyvos 2011/95 II ir III skyrius, ši institucija privalo suteikti jam pabėgėlio statusą, ir ji neturi diskrecijos šiuo klausimu.

76 Šiuo atžvilgiu, nors ta institucija neprivalo pripažinti pabėgėlio statuso tokiam prašytojui vien dėl to, kad šis statusas jam anksčiau buvo suteiktas kitos valstybės narės sprendimu, ji vis dėlto privalo visapusiškai atsižvelgti į šį sprendimą ir jį pagrindžiančius įrodymus.

77 Iš tiesų bendra Europos prieglobsčio sistema, kuri apima bendrus asmenų, kuriems tikrai reikia tarptautinės apsaugos, nustatymo kriterijus, kaip tai pabrėžta
Direktyvos 2011/95 12 konstatuojamojoje dalyje, pagrįsta abipusio pasitikėjimo principu, pagal kurį daroma prielaida, išskyrus išimtinius atvejus, kad tarptautinės apsaugos prašytojams kiekvienoje valstybėje narėje taikomas vertinimas atitinka Sąjungos teisės, įskaitant Chartijos, Europos konvencijos dėl pabėgėlio statuso ir 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos, reikalavimus (šiuo klausimu žr. 2011 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *N.S. ir kt.*, C-411/10 ir C-493/10, EU:C:2011:865, 78–80 punktus ir 2019 m. kovo 19 d. Sprendimo *Ibrahim ir kt.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 ir C-438/17, EU:C:2019:219, 84 ir 85 punktus).

78 Be to, remiantis ESS 4 straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje įtvirtintu lojalaus bendradarbiavimo principu, pagal kurį Sąjunga ir valstybės narės gerbia viena kitą ir viena kitai padeda vykdyti iš Sutarčių kylančias užduotis (2016 m. rugsėjo 6 d. Sprendimo *Petruhhin*, C-182/15, EU:C:2016:630, 42 punktas) ir kuris konkrečiai išreikštas Direktyvos 2011/95 36 straipsnyje ir Direktyvos 2013/32 49 straipsnyje, taip pat siekiant užtikrinti, kad dviejų valstybių narių kompetentingų institucijų priimti sprendimai dėl tarptautinio apsaugos poreikio tam pačiam trečiosios šalies piliečiui ar asmeniui be pilietybės būtų kuo nuoseklesni, valstybės narės kompetentinga institucija, kuri turi priimti sprendimą dėl naujo prašymo, turėtų kuo greičiau inicijuoti keitimąsi informacija su valstybės narės, kuri anksčiau suteikė pabėgėlio statusą tam pačiam prašytojui, kompetentinga institucija. Šiuo atžvilgiu pirmoji iš šių institucijų turi informuoti antrąją apie naują prašymą ir jai pateikti savo nuomonę dėl šio naujo prašymo, taip pat paprašyti per protingą terminą perduoti turimą informaciją, kuri buvo pagrindas suteikti šį statusą.

79 Šis keitimasis informacija skirtas tam, kad naują prašymą gavusios valstybės narės institucija galėtų turėdama visą informaciją atlikti patikrinimus, kurie jai privalomi per tarptautinės apsaugos suteikimo procedūrą.

80 Atsižvelgiant į visus išdėstytus motyvus, į pateiktą klausimą reikia atsakyti, kad Reglamento Nr. 604/2013 3 straipsnio 1 dalis, Direktyvos 2011/95 4 straipsnio 1 dalis ir 13 straipsnis, taip pat Direktyvos 2013/32 10 straipsnio 2 ir 3 dalys, 33 straipsnio 1 dalis ir 2 dalies a punktas turi būti aiškinami taip, kad tuo atveju, kai kompetentinga valstybės narės institucija negali pasinaudoti pastarojoje nuostatoje numatyta galimybe atmesti tarptautinės apsaugos prašytojo, kuriam kita valstybė narė jau suteikė tokią apsaugą, prašymą kaip nepriimtiną dėl didelio pavojaus, kad šis prašytojas toje kitoje valstybėje narėje patirs nežmonišką ar žeminamą elgesį, kaip tai suprantama pagal Chartijos 4 straipsnį, ši institucija turi iš naujo individualiai, išsamiai ir atsižvelgdama į naujausią informaciją išnagrinėti šį prašymą per naują pagal direktyvas 2011/95 ir 2013/32 vykdomą tarptautinės apsaugos suteikimo procedūrą. Vis dėlto atlikdama tokį nagrinėjimą minėta institucija turi visiškai atsižvelgti į tos kitos valstybės narės sprendimą suteikti tam prašytojui tarptautinę apsaugą ir į šį sprendimą pagrindžiančius motyvus.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

81 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 604/2013, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai, 3 straipsnio 1 dalis, 2011 m. gruodžio 13 d. Tarybos direktyvos 2011/95/ES dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimų 4 straipsnio 1 dalis ir 13 straipsnis, taip pat 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/32/ES dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendros tvarkos 10 straipsnio 2 ir 3 dalys ir 33 straipsnio 1 dalis ir 2 dalies a punktas

turi būti aiškinami taip:

tuo atveju, kai kompetentinga valstybės narės institucija negali pasinaudoti pastarojoje nuostatoje numatyta galimybe atmesti tarptautinės apsaugos prašytojo, kuriam kita valstybė narė jau suteikė tokią apsaugą, prašymą kaip nepriimtiną dėl didelio pavojaus, kad šis prašytojas toje kitoje valstybėje narėje patirs nežmonišką ar žeminamą elgesį, kaip tai suprantama pagal Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 4 straipsnį, ši institucija turi iš naujo individualiai, išsamiai ir atsižvelgdama į naujausią informaciją išnagrinėti šį prašymą per naują pagal direktyvas 2011/95 ir 2013/32 vykdomą tarptautinės apsaugos suteikimo procedūrą. Vis dėlto atlikdama tokį nagrinėjimą minėta institucija turi visiškai atsižvelgti į tos kitos valstybės narės sprendimą suteikti tam prašytojui tarptautinę apsaugą ir į šį sprendimą pagrindžiančius motyvus.

Parašai.